

[Statsministeren]

og så er det vores pligt og vores opgave at få skabt de nødvendige arbejdsresultater. Vi ved jo godt, hvordan det er: hver gang vi indgår et kompromis, er der nogle af vore egne, der kritiserer os, og i Det Radikale Venstre er det helt galt, men det har det været siden 1905.

Men det kan jo ikke hjælpe noget. Vi kender alle det problem, at vi har et bagland, som er delt i nogle, der synes, at det, vi gør, er klogt, og nogle, der kritiserer os. Det skal vi leve med, og jeg tror personligt ikke, at der er noget, vælgerne respekterer mere, end at man tør udvise handlekraft, og det opfordrer jeg til at det kommende folketingsår vil være præget af.

Jeg synes, det var helt på sin plads, at fru Mimi Jakobsen fremhævede, at vi nu trods alt ikke må glemme de knap 50 pct., som den 2. juni var så kloge, at de stemte ja. For alle vi, der opfordrede til et ja, har jo et medansvar for, at de gjorde det. Det var altså 49,3 pct. Vi bøjer os for resultatet – vi anerkender, at det blev et snævert nej – men man skal ikke glemme, at der var næsten lige så mange, som stemte ja. Der var altså 49,3 pct., der stemte ja, og dertil kom, at nok langt de fleste nejstemmer i virkeligheden også ønsker at fastholde et fuldt dansk medlemskab af EF – bare ikke kun på de vilkår, som er skildret i Maastrichtteksten. Det, vi stemte om den 2. juni, var ikke ja eller nej til et dansk EF-medlemskab; det er vigtigt at holde sig for øre og øje.

Fru Marianne Jelved beskæftigede sig blandt meget andet med kulturinvesteringerne og hovedstadens udvikling. Om det vil jeg sige, at regeringen er indstillet på at medvirke til, at vores hovedstad kommer ud af en lang årrække, som har været præget af stagnation. Der har været mange grunde til det, men det skal jeg ikke gå ind i nu. Det betyder meget for hele landet, at vi har en hovedstad, som følger med tiden og kan løse den opgave under helt nye, fine vilkår, Østersøområdet osv. Vi er langt mere centrum end nogen sinde før, og det skal udnyttes. Det skal regering og Folketing selvfølgeligt medvirke til.

Og når vi taler om de store ledige arealer – det kan være Holmen, som er fantastisk spændende, det kan være Ny Tøjhus, som jo næsten ligger i byens centrum, det kan være B&W-grunden, og så er der havnearealerne i øvrigt – må vi gøre os klart, at det er en kæmpeopgave at få udnyttet dem, som kræver, at

både staten og kommunen deltager. Men det kræver ikke mindst, at vi modner de private investorer til at turde. Og i den forbindelse er det ikke ligegyldigt, hvordan tempoet er, og derfor må det offentlige være med i første række.

Vi har i den forrige regerings tid udarbejdet og forelagt Folketinget, hvad jeg synes er et fortræffeligt program, der hedder »Kulturinvesteringer op til år 2000«. Det er stadig vores politik, og regeringen håber, at vi i den kommende tid kan modne projekter, både private og offentlige, i et godt samarbejde mellem hovedstadsområdet, regeringen og de mange private. Derfor har jeg bedt om, at finansministeren i nær fremtid tager en drøftelse med de kommunale og med de private investorer i håbet om, at vi kan få fremskyndet rytmen, for det går for langsomt.

Til sidst vender jeg mig til hr. Kofod-Svendens indlæg. Jeg havde ventet, men var alligevel glad for, at hr. Kofod-Svendens støttede stærkt, at vi skal gøre en særlig indsats for de socialt nødstedte grupper, som er blevet mere og mere synlige i de senere år – grupper, som man kan sige er ramt af flere problemer på én gang, multiproblemer. Det glæder regeringen sig til et samarbejde med Folketinget om. Dette er vor dårligste sociale samvittighed i et rigt samfund.

Dernæst sagde hr. Kofod-Svendens, at det nok ikke fører til så meget, at vi fremsætter disse dagsordensforslag og skal stemme om dem her i folketingssalen i dag. Det er nok rigtigt. Man kan sjældent løse politiske problemer gennem dagsordener. Men jeg skylder for god ordens skyld at tilkendegive, at regeringen udmærket kan modtage den, om jeg så må sige, afværge dagsorden, som er foreslået af Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Nyrup Rasmussen (S):

Statsministeren sagde til sidst, at regeringen godt kunne støtte den af Socialdemokratiet foreslåede dagsorden. Jeg ved ikke, hvem det er til afværge for, men det får mig til at sige følgende til statsministeren, som ikke kommenterede den ene del af mit indlæg, der netop handlede om det, dagsordenen handler om. Der står på s. 10 i statsministerens redegørelse: